

Božstvo nás myslí, působí a tká.

E. D. N. - I. C. M. - P. S. S. R.

Esoterní hodina, Hannover, 19. listopadu 1912¹²⁰

Ten, kdo vstoupí na cestu esoterního školení, usiluje samozřejmě o to, aby vstoupil do vyšších světů, většina si ovšem událostí, které pak nastanou, představuje jinak, než se mnohdy ukazují. Je to vizionářský život, který se mnohým jeví jako nanejvýš žádoucí a který také musí nastat; nezáleží však v první řadě na jeho prožívání, nýbrž na jistém duševním rozpoložení. Jakmile esoterní školení začne, pod vlivem cvičení, která jsou esoterikovi dáována podle jeho individuality, se promění duše. Pak je třeba považovat za hlavní věc, aby se tím nejjemnějším a nejsubtilnějším způsobem dbalo na toto duševní rozpoložení.

V esoterních výkladech již bylo nejednou řečeno, že meditující musí po meditaci nechat ve své duši zavládnout naprostý klid. Zpočátku ještě meditace vstupuje do duše jako tón, který zvolna doznívá. Pak musí z duše zmizet i on. Duše se musí stát prázdnou, úplně prázdnou, má-li přijímat z duchovních světů. V tom je třeba trpělivě a vytrvale se cvičit. Člověk musí zůstat klidný, i když dlouhou dobu nic neprožívá. Musí se radovat z toho, že se vůbec podaří tohoto klidu dosáhnout.

Aniž to člověk zatím ví, může v takových okamžicích, jež jsou pro vývoj nejužitečnější, něco prožít. Může mít pocit: teď jsem něco prožil. Může se to jevit jen jako sen. Prožitky se však esoterikovi mohou dostavit ještě jiným způsobem. Když se ráno zvedneme a pustíme se do svých každodenních činností, může se stát, že máme náhle pocit: teď jsem něco prožil. Těmto okamžikům máme věnovat maximální pozornost, za čas k tomu totiž přistoupí další pocit: tuto myšlenku jsem nemyslel já sám.

Jako by se kolem jen mihla, ihned zase upadla v zapomnění, ale byla tu, prožili jsme ji. A takový prožitek je velmi důležitý. Na tyto prožitky bychom měli stále více zaměřovat celou svou pozornost. V tomto okamžiku jsme totiž nemysleli my sami, nemyslelo naše běžné Já, nýbrž myslelo to, co jako božské myšlení prochází všemi dobami a věčnostmi.

Ono myslí me - velké vesmírné myšlení myslí mě. Exoterně je to vyjádřeno ve *Strážci prahu*: „V tvém myšlení žiji myšlenky světů.“ Esoterně se říká: *Ono mé myslí*. Necháte-li proto touto mantric- kou průpovědí častěji prostupovat svou duši - to se může dít hned po meditaci anebo i v průběhu dne, v každé volné chvílce, kdy [někam] půjdete nebo budete stát - bude to mít na duši nesmírně posilující účinek. Tato slova však nemají duši prostupovat jako jednoduchá věta, nýbrž člověk jimi musí svou duši zcela naplnit a přitom vnímat cit nejhlubší zbožnosti. Pro esoterika by mělo být povinností nikdy větu *Ono mě myslí* neříkat jen jako pouhou „větu“.

Existuje ovšem ještě druhá věta, kterou můžeme použít tímž způsobem. Tady se musíme nejprve podívat sami na sebe. Většina lidí si při všech ranách osudu, které je v životě potkají, pomyslí, jak je možné, že se to stane právě jim. Esoterik by měl vždy pomyslet na karmu. Skutečně si můžeme za všechno, co nás potká. Nechá- me-li v sobě žít tuto myšlenku, dospějeme pozvolna k pochopení karmy a k uvědomění si souvislostí, jež existují mezi božsky-du- chovním světem a námi, jak je z těchto hlubin způsobován náš osud, naše karma.

K tomu je zde druhá mantrická věta, která má tímž způsobem žít v naší duši jako ta první: Oruymě působí; exoterně vyjádřeno: „V tvé vůli působí bytosti světů.“

Necháváme-li svou duši prostoupit slovy této druhé věty, máme při tom pociťovat tu nejsvětější bázeň a úctu, nejhlubší pokoru.

A existuje ještě třetí věta. Necháme-li na sebe působit i ji,

můžeme zvolna dospět k tomu, že budeme pociťovat tkaní božských hierarchií vyšších světů na našem duševním těle. (*Zkouška duše*, 1. obraz; Capesius.) Ono mě tká. To je obsahem třetí mantrické věty, kterou máme na svou duši nechávat působit stejným způsobem jako první dvě. Při této větě máme cítit maximální vděčnost vůči

vznešeným, velkým duchovním mocnostem. Exoterně se tato věta vyjadřuje [slovy]: „V tvém citění tkají síly světů.“

Při cvičení například: *Spočívám v božství světa* ... nemáme pociťovat osobní Já, nýbrž božské Já. Nemůžeme samozřejmě vyřadit doslovné znění, slovo „já“,* pociťovat však při tom máme vyšší, rozšířené Já. Osobní Já, s nímž žijeme ve fyzickém těle, musí ve smrti skončit a přejít ve vyšší Já. [Osobní Já] umírá v Já světovém -1. C. M.

A ještě jiný pocit musíme vnímat, pocit bezmoci, bezmoci vůči božsky-duchovnímu světu. My sami nemůžeme své fyzické tělo přes noc, když spíme, zachovat, uchránit ho před rozpadem. Božsky-duchovní bytosti to dělají za nás. Při probuzení se z duchovních světů, z nichž jsme povstali, opět vrátíme do fyzického těla; duchovní síly nás zachovávají a utvářejí: E. D. N. (princip Otce).

Abychom E. D. N. prožívali správným způsobem, musíme se naplnit myšlenkou, že všechno, co jsme, je nám v myšlení, citění a chtění dáváno božstvem: božstvo nás myslí, tká a působí - z něj jsme zrozeni: E. D. N.

V průběhu našeho života během inkarnací jsme tuto božskou duševní podstatu v nás zatemnili. Obklopili jsme se světem vidin, jež nepocházejí z božské prapodstaty, nýbrž z naší vlastní bytosti. Pomocí esoteriky musíme proniknout k tomu, že až budeme přecházet přes práh, až branou smrti vstoupíme do duchovního světa, zbavíme své božské duševní jádro tohoto zatemnění, které jako oblak vidin zahalilo celou naši bytost.

Podaří-li se nám to, dojdeme po smrti sjednocení s duchovností prostupující náš kosmos, s Kristem. Zemřeme v Krista: I. C. M. - a tím se nám dostane možnosti nasát čiré kosmické síly k výstavbě ryzejší tělesnosti pro příští inkarnací.

* V německém originále začíná zmíněná část průpovědi (*leh ruhe* ...) osobním zájmenem já (*ich*), protože němčina na rozdíl od češtiny podmět ve větě v zásadě vyjadřuje. (Pozn. překl.)

Naše tělo nám bylo dáno z přírodních sil; tyto otcovské síly nasáváme do své bytosti; skrze Krista jsme došli k Otci: „Já a Otec jsme jedno.“¹²¹ „Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.“¹²²

K tomu, abychom touto cestou mohli projít, nám dopomáhá spojení s duchovními světy, kterého můžeme prostřednictvím esoteriky dosáhnout již ve fyzickém životě a do svého intelektu a své morálnosti tak můžeme přijmout spirituální proud, jenž k nám plyne z duchovních světů - a to je Duch svatý. P. S. S. R.

GA 266/II